

O LETOŠNÍ DOLNOČERMENSKÉ FARNÍ POUŤI

Mariánská poutní místa jsou poutními místy se zvláštním významem. Svoji radou to snad nejlépe vystihla Matka Tereza – „Vložte svoji ruku do Mariiny a nechte se ní vést ke Kristu“. Potom se křesťanská pouť stává zážitkem víry.

Naše farnost v Dolní Čermné nás letos nasměrovala na farní pouť do Slezska – na Mariánská místa, kde většina z nás ještě nebyla. Zájemců bylo tolik, že musely být vypraveny dva autobusy. Neodradil ani brzký odjezd před šestou hodinou ránní. V prvním jeli ti věkově mladší a autobusu velel sám otec Josef. My starší jsme měli o trochu více luxusnější vybavení a k tomu ještě hodnou, nesmírně ochotnou a tolerantní sestru Ludmilu. Aby s poutníky byly co nejmenší problémy, dostali jsme hned po nástupu do autobusu podrobné itineráře celé pouti.

Už sama cesta do tradičního poutního místa Maria HILF nedaleko Zlatých hor, zasvěcenému Panně Marii Pomocné a také Ochránkyni počatého života, byla poutavá a dobrodružná. Projížděli jsme krásnou zalesněnou krajinou s mnoha a mnoha serpentinami a to ještě po velmi úzké silnici. Museli jsme přijet a odjet včas, protože těsně po nás se tu konala svatba a těžko bychom se cestou dolů vzájemně vyhýbali.

Mše v nově postaveném a architektonicky zajímavě řešeném chrámu byla opravdu slavnostní. Celebroval ji otec Josef, za varhanami seděl pan Severin a vybral pro nás ty nejkrásnější mariánské písně; naši ministranti také nezklamali. Na závěr jsme byli seznámeni s historií tohoto poutního místa. V době třicetileté války se tu před švédskými vojáky ukryla těhotná žena Anna Tannheiserová a porodila tu syna Martina. Jeho dcera tu v místě narození svého otce zavěsila obraz Bohorodičky. Místo přitahovalo poutníky, proto zde byla postavena kaple a později místo ní zděný kostel. V padesátých letech minulého století byl záměrně devastován a roku 1973 odstřelen. V roce 1990 posvětil Jan Pavel II. na Velehradě základní kámen k dnešnímu chrámu, který je od roku 1995 opět místem přitahujícím věřící z celé Evropy.

Ze Zlatých Hor jsme zamířili do Krnova, hornoslezského města v podhůří Nízkého Jeseníku (německy známý jako Jägerdorf, polsky Krnow a latinsky Carnovia). Do historie tohoto města a jeho podoby se významně zapsal řád minoritů. Nás tu čekal výborný oběd v restauraci Las Vegas, ceny jídla a nápojů byly velice slušné.

Nebeská slávo odvěká,
naděje blaha člověka,
ty, Synu Otcův jediný,
nejčistší Pannou zrozený,

vzbuzeným podej ruku svou,
ať vstanou s myslí strážlivou
a ta ať chválu tobě vzdá,
děkovnou píseň zazpívá.

Třpytí se vyšlá jitřenka,
o světle nese poselství.
Rozpadají se noční tmy,
osvět' nás světlem nebeským.

Ten jas ať v nitru svítí nám,
nenechá místo temnotám,
ať neustále během dne
uchová srdce čistotné.

Ať víra prvně žádaná,
v srdci je zakořeněná.
S ní ať se těší naděje.
A nade vším ať láska je.

Laskavý vládce Ježíši,
bud' s Otcem ti čest nejvyšší.
I Duchu, který těšíš nás
po všechny věky, v každý čas.
Amen.

(hymnus k ranním chválám
Aeterna coeli gloria)

Po obědě nás autobus vyvezl na další známé Mariánské poutní místo – Cvilín. Chrám Panny Marie Sedmibolestné založili na předním kopci vysokém 437 m minorité. Dávná historie tohoto místa však sahá až do doby vlády Přemysla Otakara II., kdy už zde měla být uctívána soška Sedmibolestné Panny Marie. Pozdější dřevěná kaple byla nahrazena barokním chrámem, který měl být z nařízení Josefa II. zbořen, ale zachránili ho čtyři krnovští měšťané, za 406 zlatých jej koupili. Poutní místo přežilo i katastrofu velkého požáru, poničení za války v roce 1945, v roce 1950 byl zrušen klášter. Minorité v roce 1994 znovu jeho slávu oživilo a opět se stalo duchovním centrem Slezska. Chrám sám se svou dvouvěžovou siluetou vévodí velkolepě okolní krajině, v jeho okolí je 13 menších empírových kaplí z 19. století a jedna barokní z roku 1729 se zastaveními křížové cesty. Prožili jsme zde s otcem Josefem modlitbu křížové cesty zakončenou společným vstupem do kostela Svatou branou. Stálo za to si jej prohlédnout, nádherný oltář s obrazem Panny Matky Sedmibolestné je dokonale sladěn s šesti bočními kaplemi. Od chrámu byl nádherný rozhled na okolní krajinu a Krnov, přesto někteří se ještě vrhli na nedalekou rozhlednu a zvládli jejich 144 schodů.

Na Opavu, kulturní centrum Slezska, nám zbylo něco přes dvě hodiny. Každý si organizoval program prohlídky města sám podle svých zálib. Je to nejen známé univerzitní město s církevní varhanní konservatoří, ale je zde také mnoho památek z období od gotiky až po moderní architekturu. Většina z nás navštívila gotickou konkatedrálu Nanebevzetí Panny Marie, kde jsme si mohli užít rovněž krásnou varhanní hudbu. A mnozí jsme také využili dobroty a kávu z místních cukráren, které byly skoro v každé ulici.

Domů jsme dojeli před devátou hodinou. Ocenili jsme, že nám celý den přálo počasí, že jsme si užili krásné přírody, viděli jsme hodnotné památky prolnuté duchovními zážitky a prožili společný den. Tato cesta snad mnohé z nás přesvědčila, že je velký rozdíl absolvovat ji jako poutník nebo jen jako pouhý turista.

B. Hrubantová

MODLITBA K PANNĚ MARIÍ POMOCNĚ ZE ZLATÝCH HOR

Maria, Pomocnice křesťanů, Matko Ježíšova a Matko naše!

Tvé mateřské srdce vnímá každou naši nouzi i naději. Jsi matkou dokonalé pomoci. Obracíme se k Tobě v plné důvěře, jakou má dítě k matce

Prosíme, pomoz našemu národu k duchovní a mravní obnově. Učiň naše rodiny svatyněmi života, aby se v našich dětech rozvíjel Boží obraz do své plné krásy. Uč nás ctít a chránit život nenarozených dětí, vždyť to jsou i Tvé děti, Panno Maria, a Bůh v nich posílá světu novou naději.

Svěřujeme Ti život ve všech podobách na této zemi, ohrožený ničivou mocí člověka, odvráceného od Tvůrce. Uč nás pokánit a smíru za hříchy a křivdy. Pomoz uzdravit naši minulost a prozařuj nás svojí přítomností. Sbližuj národy, aby utvářely budoucnost světa podle Boží vůle. Ať je církev Tvého syna světlem, solí i kvasem země, ať je rodinou a domovem všech lidí, dětí Božích a dětí Tvých. Amen.

NÁVRAT ZTRACENÉHO SYNA - REMBRANDT HARMENSZON VAN RIJN

(okolo 1669, olej na plátně, velikost 262 x 206 cm, umístění - Ermitaž, Sankt Petěrburg)

Ústředním tématem obrazu je příběh z Lukášova evangelia (Lk 15,11-32).

Mladší syn se vrací ze světa zubožen, ve zchátralém oděvu a téměř bos. Jeho jediným bohatstvím je meč ze vzácného kovu, který je také jediným znakem příslušnosti k rodu.

Je ostříhán dohola tak, jako bývají ostříhání otroci a ti, kdo zcela ztratili svou identitu.

Ruce navracejícího se syna nejsou vidět, protože jsou schouleny na hrudi. Vyjadřují to nejhlubší uznání své viny vůči otci.

Po pravé straně výjevu stojí starší syn. Jeho oděv je podobný otcovu, ale jeho ruce – na rozdíl od rukou otcových – jsou sevřené a nic nedávají. Tvář staršího syna číší chladem, vlastní spravedlností.

Otcův postoj vyjadřuje naslouchání a vstřícnost. Jeho tvář působí dojmem, že snad už dobře nevidí anebo je zcela slepý. To proto, že otec nepochopitelně velkomyslně přehlíží obrovskou vinu syna. To, že si Rembrandt vybral skoro slepého starce ke sdělení Boží lásky, má specifický význam. Objevuje se světlo, které pochází od vnitřního ohně, který nikdy nevyhasne – ohně lásky. Otec poznává svého syna nikoli tělesnými očima, ale očima srdce.

Zcela nepřehlédnutelným prvkem, který vytváří střed obrazu, jsou otcovy ruce. Jsou to ruce, které vyjadřují pokoj, mír, přijetí a nikdy nekončící milosrdenství. Každá ruka je ovšem jiná. Pravá ruka (z pohledu diváka) je ruka silného muže. Je to ruka, jejíž moci nelze odolat, je to ruka, která si dovede podřídit vše. Otcův dotek je však žehmáním, okamžikem přijetí a odpuštění... Druhá, levá ruka, je ruka něžné matky. Ruka, která má vždy pochopení, je plná lásky a vždy připravena pohládit, ošetřit ránu, přivinout na srdce. Charakteristické je, že tato jemná ruka je nad obnaženým chodidlem syna. Tato dlaň ochraňuje to nejzranitelnější v navracejícím se synovi.

Rembrandtův obraz je tak, jako příběh z evangelia, portrétem nepopsatelné Boží lásky.

To, co vidíme, je Bůh – otec, netoužící po trestu a Bůh – matka, která přijímá do svého lůna zpět toho, kterého stvořila k obrazu svému. Ty skoro slepé oči, ruce, plášť, ohnuté tělo, to vše vyvolává božskou mateřskou lásku, poznamenanou žalem, smutkem, nadějí a nekonečným čekáním...

-oJ-

BIBLICKÉ POSTAVY – GEDEON

„Kdybyste měli víru jako hořčičné zrno a řekli této moruši: 'Vyrvi se i s kořeny a přesaď se do moře!', poslechla by vás,“ říká Ježíš v evangelijním úryvku dvacáté sedmé neděle (Lk 17, 6). Moc víry se rodí z Boží všemohoucnosti, v našem přijetí Pánovy milosti, jež může spasit a překonává každou překážku. Jedním z důkazů této pravdy je příběh jednoho z kmenových soudců (v hebrejštině „soudce“ znamená i „vládce“), kteří působili v Izraeli před zavedením monarchie (11. stol. př. Kr.) po příchodu do Zaslíbené země (13. stol. př. Kr.).

Jeho jméno Gedeon, v hebrejštině „stříhač“, snad jako připomínka obživy jeho rodiny. Měl i druhé, „pohanštější“ jméno Jerubaal (Baal, „Pán“, bylo jméno hlavního božstva původních obyvatel Svaté země, Kananejců). Jeho příběh plný dějových zvratů vypráví 6.–8. kapitola knihy Soudců, již doporučujeme přečíst. Když mu Hospodin prostřednictvím svého andělského posla svěřil úkol osvobodit Izraele z nadvlády Midjanitů, národa příbuzného s Izraelci (pocházel z Abrahama a jeho příslušníci byla i Mojžíšova manželka Sippora), Gedeon odpověděl s vědomím vlastní slabosti: „Promiň, Pane, jak mám vysvobodit Izraele? Hle, můj rod je nejslabší v Manasesovi a já jsem nejnepatrnější v domě svého otce!“ (6, 15).

Bůh mu proto nabídl zvláštní dvojí znamení ochrany a jeho další příběhy nesly pečeť milosti, která si podle slov apoštola Pavla vybírá ty, „kteří jsou ve světě bezmocní, aby zahanbil mocné“ (1 Kor 1,27). Gedeon okamžitě propustil z množství Izraelců, kteří byli připraveni bojovat proti Midjanitům, dvacet dva tisíce a z deseti tisíc, kteří zůstali, vybral pomocí poněkud zvláštní zkoušky pouze tři sta těch, kdo uměli zachovat klid i ve chvílích palčivé žízně. Pouze s tímto málem vybraných bojovníků bylo možné vyloučit, aby se „Izrael chlubil a říkal: Vysvobodila mne moje ruka!“ (Sd 7, 2).

Gedeon se uprostřed temné noci přiblížil k táboru Midjanitů a rozdělil své muže na tři skupiny. Všichni měli v ruce polnici a prázdný džbán a v něm pochodeň. Na příkaz vůdce „všechny tři oddíly zatroubily na roh a rozbily své džbány; do levé ruky uchopili pochodně, do pravé rohy, troubili na ně a křičeli: 'Meč za Hospodina a za Gedeona!'...Tu nastal v celém táboře zmatek a Midjanité se s křikem dali na útěk“ a naslepo se vzájemně pobíjeli mečem (7, 20-22). Tento i další úspěchy přiměly Izraelce, že požádali Gedeona, aby se stal jejich králem. Ale on si byl i tentokrát vědom toho, že je prostým a slabým mužem, a proto jim dal jasnou odpověď: „Já nad vámi nebudu vládnout a můj syn také ne, neboť nad vámi bude vládnout Hospodin“ (8, 23).

(Gianfranco Ravasi, Biblické postavy)

-oJ-

TROCHA HUMORU...

Proč Bůh nikdy nedostal profesuru?

Vydal jen jednu referenční publikaci.

Je v hebrejštině.

Nemá poznámkový aparát.

Nebyla publikována v impaktovaném časopise.

Existují pochybnosti o tom, zda ji vůbec napsal sám.

Může být i pravda, že stvořil svět, ale co dělal potom?

Jeho snahy o týmovou spolupráci byly spíše chabé.

Vědecká obec měla problémy s oponováním jeho výsledků.

Nikdy se neobrátil na Etickou komisi kvůli povolení užívat

ke svým experimentům lidské bytosti.

Když se mu jeden projekt nepovedl, pokusil se všechno utajit utopením subjektů.

Když se subjekty nechovaly podle jeho očekávání, odstranil je ze seznamu vzorků.

Na výuku se dostavil jen zřídkka, omezoval se na to, že studentům doporučoval, aby si přečetli jeho knihu.

Někteří tvrdí, že místo sebe posílal na výuku svého syna.

První dva studenty vyhodil, protože se naučili příliš mnoho.

Přestože vydal jen deset příkázání, většina studentů test neudělala.

Měl málo konzultačních hodin pro studenty, a obvykle se konaly na vrcholu některé hory.

Pepíček se ptá maminky:

„Maminko, chodí Bůh na záchod?“ Ne, miláčku“, odpoví maminka. „Proč se ptáš?“

„Protože každé ráno slyším, jak tatínek bouchá na dveře od záchodu a křičí: Pane Bože, to jsi tam ještě?“

(z knihy Farářské vtipy)

-oJ-

AHOJ DĚTI!

Končí měsíc říjen, který svým pojmenováním - stejně jako řada dalších měsíců - ukazuje na aktuální dění v přírodě. Nejinak je tomu i u nastupujícího listopadu. Ze stromů opadává listí. Svou práci na stromech již odvedlo a teď plní další úkol v koloběhu přírody. Občas si s ním dovede velmi pohrát vítr, zvláště pokud je suché. Třeba tak jako na našem obrázku. Větrný vír, který s sebou vzal i hromádku listí,

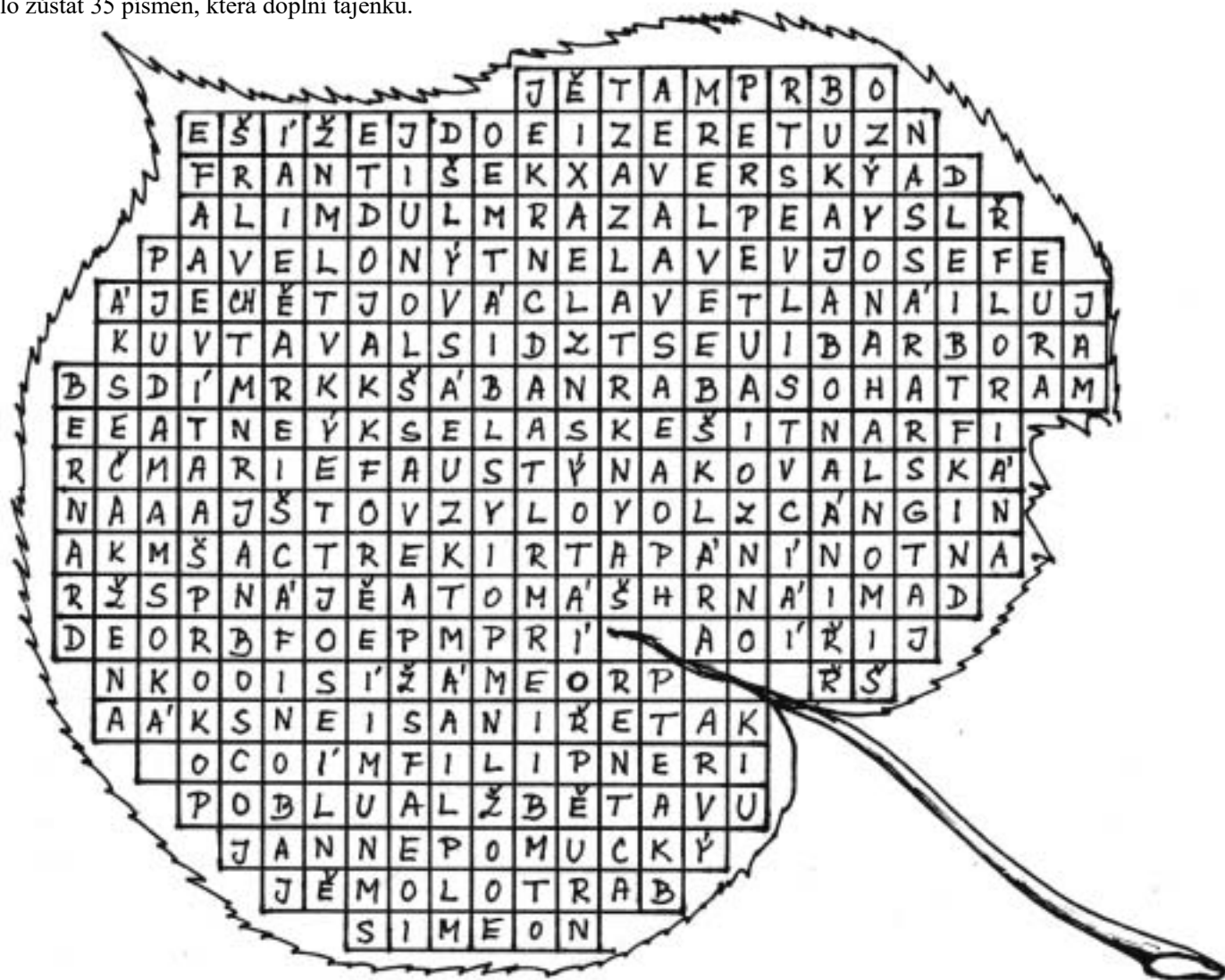
pro vás schovává také dnešní úkol. Pozorně si prohlédněte, které listy se ve víru točí, a podle druhů si je barevně odlište. Pak uvidíte, že obrázek lze „přečíst“. Jednotlivé barvy vyznačují písmena. Pokud jich objevíte všech 7, nic vám nechybí ke složení tajenky. Je to slovo, které k listopadu neodmyslitelně patří, a určitě ho znáte. Souvisí se dnem po slavnosti Všech svatých, kdy si připomínáme Památku všech věrných zemřelých. Vzpomínáme na své blízké, kteří již opustili pozemský život a odešli na věčnost. Navštěvujeme hřbitovy, zdobíme hroby a rozsvěcujeme svíčky, ale hlavně se za zemřelé modlíme.

(Otazníček)

Pro starší:

První listopad – den, u jehož data stojí hned tři jedničky, jakoby tak nějak zářil. Důvodem je slavnost Všech svatých. Celý velký zástup světců a světic, kteří prožívají věčnou blaženost v nebi. Obracíme se k nim s prosbami v nejrůznějších problémech a oni za nás prosí.

Při každé mši svaté, kdy vyznáváme svou hříšnost při úkonu kajicnosti, také prosíme. Stačí jen pozorně vnímat slova a TAJENKA. Osmisměrka ve tvaru listu je naplněna jmény světců a světic. Z každého měsíce roku je uvedeno několik zástupců. Pozor, jména se mohou překrývat, takže některá písmena „bydlí“ současně ve dvou jménech. Z osmisměrky by vám mělo zůstat 35 písmen, která doplní tajenku.

Náplň osmisměrky:

Antonín, František Saleský, Jan Bosco, Blažej, Valentýn, Juliána, Perpetua, Patrik, Josef, Kazimír, Kateřina Sienská, Marek, Jiří, Vojtěch, Florián, Matěj, Jan Nepomucký, Filip Neri, Zdislava, Petr, Pavel, Vít, Barnabáš, Bonifác, Tomáš, Prokop, Ignác z Loyoly, Jakub, Marta, Klára, Bartoloměj, Bernard, Ludmila, Matouš, Václav, Kosma, Damián, Simeon, Šimon, Juda, Terezie od Ježíše, Marie Faustýna Kovalská, Martin, Anežka Česká, Ondřej, Alžběta, Silvestr, Štěpán, František Xaverský, Barbora, Lazar.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

V pěti větvách se ukrývala slova: mlha, mráz, chlad, vítr, déšť.

VIKTOR E. FRANKL

A přesto říci životu ano

Kniha spojuje dva slavné texty Viktora E. Frankla (1905-1997), psychiatra s českými kořeny a zakladatele logoterapie. Spis *Psycholog prožívá koncentrační tábor* vznikl během necelých dvou týdnů v prosinci 1945. Autor v něm popisuje, jakými fázemi odlidštění museli vězni procházet a jakou oporou jim byl duchovní rozměr života. Hra *Synchronizace v Březince* z roku 1948, napsaná působivým skicovitým způsobem, je myšlenkovým i literárně-dramatickým experimentem. Propojují se v něm Franklovy osobní zážitky z vyhlazovacího tábora s pomyslnou reflexí a živým dialogem tří filosofů, kteří mu byli blízcí – Sokrata, Spinozy a Kanta. Podle Frankla vždycky zůstává v člověku prostor svobody a odpovědnosti, kterého se nesmí za žádnou cenu vzdát, a to i v extrémní situaci: „Nic nemůže udolat člověka, který si vědomě přeje mít životní cíl.“

Viktor Emanuel Frankl (1905-1997)

Neurolog a psychiatr, zakladatel existenciální analýzy a logoterapie. Na základě své praxe dospěl k tomu, že jednou z hlavních potřeb člověka je „mít pro co žít.“, touha po smyslu. Bezprostředně po válce vydal své slavné dílo *A přece říci životu ano*, které od té doby vychází neustále v nových vydáních a překladech. Z dalších jeho knih vyšla česky např. *Lékařská péče o duši*, *Člověk hledá smysl* nebo *Psychoterapie a náboženství*.

-oJ-

LÉČBA ŠOKEM

Všecko to začalo na jaře. Moje žena, kterou mám velmi rád, odcházela po deseti letech ze zaměstnání. Za roky poctivé práce se však dočkala jen obvinění a urážek, navíc přišla o předem sjednané zaměstnání, takže se stala nezaměstnanou. Dostala nízkou podporu, protože jí vedoucí napsal do zápočtového listu nízkou mzdu, a navíc musela platit bývalému zaměstnavateli určitou finanční náhradu za nezaviněné manko. Svou ženu znám už šestadvacet let, proto jsem si byl jistý, že nic z toho, co o ní vedoucí tvrdil, není pravda a pociťoval jsem to jako obrovskou křivdu na ní. Jsem poněkud prudké povahy, a tak moje mírná žena měla zpočátku co dělat, aby uklidnila moje výbuchy zlosti. Nebýt toho, asi by to skončilo tím, že bych si „obstaral“ žalobu pro urážku na cti nebo ublížení na těle. Pořád jsem se snažil se mírnit, věděl jsem, že bych mu měl jako křesťan odpustit, ale bylo to silnější než já. Kdykoliv jsem si vzpomněl, jak se zachoval k mé ženě, zatínal jsem pěsti a cloumala mnou zlost. Po nějaké době jsem si myslel, že jsem mu už odpustil – ale bylo to jen na povrchu. Uvnitř, v srdci, jsem ho pořád nenáviděl. Věděl jsem to, ale nedokázal jsem to přemoci, jen jsem se vnitřně trápil.

Moje žena mezitím stále hledala práci, rozesílala žádosti a životopisy, odpovídala na inzeráty. Ale víte, jak to chodí – žena po čtyřicítce může být chytrá i šikovná jak chce, ale zaměstnavatelé mají jiné představy... Jediným světlým bodem pro nás v té době byla vidina dovolené v Chorvatsku, na kterou jsme se těšili. Tu jsme si totiž kvůli slevám zaplatili předtím, než moje žena přišla o práci. Naše očekávání se bohatě vyplnilo. Nejenže místo i ubytování bylo krásné, ale navíc se nám poštěstilo jet na výlet do Medžugorje, které bylo vzdáleno jen hodinu cesty. Byli jsme na Podbrdu i na mši. Oba jsme tam prosili za všechny naše problémy a já navíc za to, abych dokázal už doopravdy odpustit.

Po návratu domů se zas všechno vrátilo do starých kolejí. Já chodil do práce a moje žena sháněla místo. Ale jednoho dne se to stalo. Zavínil jsem v práci nehodu. Sloužím u dráhy už sedmnáct let a za celá léta se mi nic nestalo, protože jsem vždycky pracoval s největší opatrností a pečlivostí. Ale ten den jsem zřejmě v chvatu v dopravní špičce otočil spínačem o zlomek vteřiny dřív, než jsem měl. Tím se stalo, že lokomotiva částí podvozku vykojčila; odhad škody se vyšplhal do značné výše. A začal kolotoč: protokoly, zkoumání záznamů, pohovor s přednostou, přezkoušení z předpisů, psychotesty... Ocitl jsem se na dně. Byl jsem na svou práci pyšný, na to, že ji dělám dobře, bez chyb, i když jsem na tom nejexponovanějším pracovišti, kudy projíždí stovky vlaků denně. A najednou to bylo pryč. Začal jsem mít i obavu, že ztratím zaměstnání. Tolik modliteb, kolik jsem jich vyslal k nebi v těch dnech, jsem se asi nepomodlil za celý dosavadní život. Nevěděl jsem, co se mnou bude, jestli zkoušky a testy udělám. Nakonec jsem vše zvládl, jenom jsem byl přeložen na méně náročné pracoviště na okraji nádraží, kde je menší provoz. Docela se mi tam líbí, mám tam klid. Člověk – a zvláště chlap – si jen nerad přizná, že už na něco nestačí, že je to už nad jeho síly. A tady jakoby Prozřetelnost rozhodla za mne a uchránila mě tím před nějakou horší nehodou, kdybych z ješitnosti dál zůstával na náročném pracovišti.

Zvláštní na tom byla jedna věc. Bezprostředně po nehodě, když jsem se vzpamatoval z prvního šoku, jsem zjistil, že už necítím v srdci žádnou zášť. Jako by tím leknutím zmizela. Dnes, kdybych toho člověka potkal, asi bych ho normálně pozdravil a šel dál. Věřím tomu, že to způsobil Bůh na přímluvu Panny Marie.

Ještě jeden zázrak přičítáme naší nebeské Matce. Moje žena už má opět práci. Když mi bylo nejhůř, modlili jsme se spolu růženec. Při vyslovení posledního Zdravas zazvonil telefon. Volal nějaký člověk z firmy, kde měla moje žena žádost delší dobu a už jsme přestali doufat, že to vyjde. Řekl nám, že hned od prvního dne následujícího měsíce může nastoupit, navíc na plný úvazek.

Nakonec všechno skončilo jako v pohádce. Oba máme práci a jsme v ní spokojeni. Navíc máme zkušenost, že Bůh je vždycky s námi a neopouští nás v žádné těžkosti, nenechá nás napospas zlu.

To všecko jsem napsal pro povzbuzení těm, kteří musí čelit různému trápení, aby neztráceli naději. Když osvědčíme vytrvalost ve zkouškách, Bůh nám nakonec všechno vynahradí, protože nás má rád – jsme přece jeho děti. A zdánlivě zlé věci dokáže obrátit v dobro.

V. P.

Nebeská slávo odvěká,
naděje blaha člověka,
ty, Synu Otcův jediný,
nejčistší Pannou zrozený.
Vzbuzeným podej ruku svou,
ať vstanou s myslí střízlivou
a ta ať chválu tobě vzdá,
děkovnou píseň zazpívá.
Třpytí se vyšlá jitřenka,

o světle nese poselství.
Rozpadají se noční tmy,
osvět' nás světlem nebeským.
Ten jas ať v nitru svítí nám,
nenechá místo temnotám,
ať neustále během dne
uchová srdce čistotné.
Ať víra prvně žádaná,
v srdci je zakořeněná.

S ní ať se těší naděje,
a nade vším ať láska je.
Laskavý vládce Ježíši,
buď s Otcem ti čest nejvyšší,
i Duchu, který těšíš nás
po všechny věky v každý čas.
Amen.

(hymnus k ranním chválám Aeterna coeli gloria)

oJ

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Listopad 2016			
Út 1. 11.	Všech svatých	18.00	Bláhovi 457
Ne 6. 11.	32. neděle v mezidobí	7.30	Nastoupilovi 303
		10.30	Pecháčkovi 330
Ne 13. 11.	33. neděle v mezidobí	7.30	Menclovi 193
		10.30	Vyhnálkovi 351
Ne 20. 11.	34. neděle v mezidobí Ježíše Krista Krále	7.30	Faltusovi 128
		10.30	mše sv. pro děti
Ne 27. 11.	1. neděle adventní	7.30	Svobodovi 377
		10.30	Formánkovi 202
Prosinec 2016			
Ne 4. 12.	2. neděle adventní	7.30	Kunertovi 12
		10.30	mše sv. pro děti
Ne 11. 12.	3. neděle adventní	7.30	Kubíčkoví 173
		10.30	Adamcovi 18
Ne 18. 12.	4. neděle adventní	7.30	Kužílkovi 202, HČ
		10.30	Židkovi 65
Ne 25. 12.	1. Svátek vánoční Slavnost Narození Páně	10.30	Jansovi 7
Po 26. 12.	Sv. Štěpán	7.30	Marešovi 172
		10.30	Kunertovi 458

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

Dolní Čermná	středa 2. 11. 2016	15:00 - 17:00 h.	P. Ján Kubis z Dolní Dobrouče
Dolní Čermná	pátek 4. 11.	17:00 - 18:55 h.	P. Josef Roušar
	v neděli	7:00 - 7:25 h.	
	v ostatní dny	30 minut před mší svatou	

NÁVŠTĚVA STARŠÍCH A NEMOCNÝCH FARNÍKŮ:

Ve středu 2. 11. 2016 ve Verměřovicích. Ve čtvrtek 3. 11. a v pátek 4. 11. v Dolní Čermné a v Petrovicích.

KŘESŤANSKY JSME SE ROZLOUČILI:

V kostele ve Verměřovicích 20. 10. 2016 s paní Marií Vackovou z Verměřovic

BYLI POKŘTĚNI A STALI SE BOŽÍMI DĚTMI

v kostele v Petrovicích	24. 9. 2016	Matěj Beneš	z Petrovic
v kostele na Mariánské Hoře	2. 10. 2016	Barbora Kyšperková	z Dolní Čermné
v kostele na Mariánské Hoře	15. 10. 2016	Rozálie Valášková	z Horního Třešňovce

ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možné, při návštěvě kteréhokoliv kostela, získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď – je možné ji přijmout v týdnu před nebo také po 1. 11. a 2. 11., sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

31. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
neděle 30. října 2016
44. a 45. týden / 2016

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 31. 10.	31. týdne v mezidobí		
úterý 1. 11.	SLAVNOST VŠECH SVATÝCH <i>doporučený svátek</i>	16:15 16:30 18:00	<i>pobožnost na hřbitově v Petrovicích</i> mše sv. v Petrovicích - za rodinu Majvaldovu, Mikulovu a Novákovu mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování Panně Marii s prosbou o Boží ochranu
středa 2. 11.	VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ	16:10 16:30 18:00	<i>pobožnost na hřbitově ve Verměřovicích</i> mše sv. ve Verměřovicích - za Josefa a Františku Faltusovy, celou rodinu a duše v očistci mše sv. v Dolní Čermné - za rodinu Vávrovu a Cejnarovu <i>po mši sv. pobožnost na hřbitově v Dolní Čermné</i>
čtvrtek 3. 11.	31. týdne v mezidobí	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za živou a zemřelou rodinu Výprachtických
pátek 4. 11.	sv. Karla Boromejského; první pátek, zasv. Úctě Nejsvětěj. Srdci Ježíšovu	17:00 19:00	<i>výstav Nejsvětější svátosti oltářní v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - za Josefa a Annu Macháčkovy a celý rod
sobota 5. 11.	první sobota, zasv. Úctě Neposkvrněnému Srdci Panny Marie	17:00 18:30	mše sv. ve Verměřovicích - za Boženu a Antonína Moravcovy, dceru a zetě mše sv. v Petrovicích - za Zdeňka Marka, jeho rodiče a rodinu Hejkrlíkovu
NEDĚLE 6. listopadu	32. NEDĚLE V MEZIDOBÍ V Dolní Čermné slavíme výročí posvěcení kostela. Sbírkka je věnována na opravu farního kostela.	7:30 10:00 15:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Marii Křivohlávkovou a manžela Františka mše sv. v Dolní Čermné - za farníky zpěvy z nešpor v Dolní Čermné
pondělí 7. 11.	32. týdne v mezidobí		
úterý 8. 11.	32. týdne v mezidobí	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování Pánu Bohu za živou rodinu
středa 9. 11.	svátek Posvěcení lateránské baziliky	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Marii Hrdličkovou, manžela, syna a duše v očistci
čtvrtek 10. 11.	sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za Karla Štěpánka, rodiče, sestry, celý rod a duše v očistci
pátek 11. 11.	sv. Martina, biskupa;	18:30 19:00	<i>výstav Nejsvětější svátosti oltářní v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné - za Alžbětu a Rudolfa Formánkovy a oboje rodiče
sobota 12. 11.	sv. Josafata, biskupa a mučedníka	14:30 17:00	mše sv. ve Verměřovicích - zlatou svatbu oslaví manželé Růžena a Josef Maříkovi z Verměřovic mše sv. v Petrovicích - za Karla Vašátka, rodiče, bratra a tetu
NEDĚLE 13. listopadu	33. NEDĚLE V MEZIDOBÍ Ve Verměřovicích slavíme výročí posvěcení kostela.	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky mše sv. ve Verměřovicích - na poděkování za 80 roků života, s prosbou o další ochranu mše sv. v Dolní Čermné - za Jaroslava Bednáře a rodinu Bednářovu a Vitouchovu

POUTNÍK, LISTOPAD 2016

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 20. listopadu 2016, Poutník vyjde 4. prosince 2016

Členové redakčního kroužku: J. Roušar -oJ-, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, V. Severinová, T. Macháček, P. Židek, J. Adamec

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúcast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,-Kč.